

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΒΙΤΤΗ

Γνώρισα τον Γέροντα Ευσέβιο το καλοκαίρι του 1981, αφού απεφοίτησα από τη Θεολογική Σχολή της Θεσσαλονίκης. Τον επισκέφθηκα στις κατασκηνώσεις της Μητροπόλεως Σιδηροκάστρου, όπου διέμεινε τότε. Αμέσως μετά έφυγα για το στρατό και, αρκετούς μήνες αργότερα, του έγραψα κάρτα από την Καλαμωτή της Χίου με ευχές για το νέο –τότε- έτος 1982, εξιστορώντας συγχρόνως και την ηθική κατάσταση που υπήρχε στο στρατό και τα προβλήματα που αντιμετώπιζα σαν θεολόγος - γραφεύς, δηλαδή βοηθός στρατιωτικού ιερέως, επιφορτισμένος να κάνω κηρύγματα για την θρησκευτική και ηθική διαπαιδαγώγηση των συναδέλφων μου στρατιωτών. Σ' αυτή την κάρτα απάντησε ο π. Ευσέβιος στην ελαχιστότητά μου με την επιστολή που παραθέτω. Το κοσμικό μου όνομα τότε ήταν Μιλτιάδης.

Ας είναι η δημοσίευση αυτή ένα μικρό μνημόσυνο του αγίου, σοφού, και ασυνήθιστα ευγενικού και ταπεινού ανδρός.

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης

* * *

Σιδηρόκαστρο 12-1-1982

Αγαπητέ μου κ. Βαδραχάνη

Με αρκετή καθυστέρηση πήρα την πλούσια σε ευχάς αγάπης χριστουγεννιάτικη κάρτα Σας. Σας ευχαριστώ θερμά που με θυμηθήκατε.

Εύχομαι κι εγώ ολόψυχα να είναι η καινούργια χρονιά και για Σας (και για όλους μας) χρονιά διαποτισμένη από το πνεύμα της Σαρκώσεως και του μηνύματος της μετανοίας, που απηύθυναν στον κόσμο τόσο ο Πρόδρομος του Κυρίου όσο και ο ίδιος ο Κύριος, και φυσικά κατάφορτο από τους πρακτικούς της καρπούς. Οι καιροί μας, καιροί αποστασίας και γεμάτοι αυθάδεια και εσωτερική έπαρση αντιθείας, **απαιτούν πνευματική ζυγοστάθμιση και «αρετήν ου την τυχούσαν» εκ μέρους των πιστών**, ώστε να μας λυπηθεί ο Κύριος και να κατευ-νάσει την «επί αμαρτωλούς απειλήν του».

Όσα γράφετε είναι ατυχώς σωστά. Τα έχουμε ζήσει και δοκιμάσει και στους δικούς μας καιρούς. Το πνεύμα της αποστασίας, τόσο στο θεωρητικό όσο –και προ πάντων- στον πρακτικό τομέα, είναι αμετάβλητο. Οι άνθρωποι αμιλλώνται ο ένας τον άλλον ποιος να ξεπεράσει ποιον στην διαφθορά και την ηθική κ.λ.π. έκλυση. «Άνθρωπος εν τιμή ων ου συνήκε, παρεσυνεβλήθη τοις κτήνεσι τοις ανοήτοις και ωμοιώθη αυτοίς». Η διαπίστωση αυτή του ψαλμωδού παραμένει στο ακέραιο επίκαιρη. **Ας μη τα χάνουμε όμως! «Μείζων ο εν ημίν»!**

Μας έχει γίνει μια ειδική κλίση διαμέσου της ιδιότητας που έχουμε. Και έχουμε χρέος τόσο με εσωτερικό αγώνα όσο και με εξωτερική δράση να την κάνουμε ευεργετικά αισθητή στο όποιο περιβάλλον μας. «Ούτως ημάς λογιζέσθω άνθρωπος ως υπηρέτας Χριστού, ως οικονόμους μυστηρίων Θεού. Ό δε ζητείται εν τοις οικονόμοις, ίνα **πιστός τις** ευρεθή (Α΄ Κορ. 4,1-2).

Όπως καταλαβαίνετε, δεν πρόκειται για την ειδική ιερατική διακονία (τουλάχιστον όχι μόνο γι' αυτήν), αλλά και για τη γενικότερη αποστολή, τη χαρισματική, κάθε πιστού στο περιβάλλον του. Και ακριβώς γι' αυτό μας ζητείται η

πιστότητα και η σταθερότητα, παρά την μη πιστότητα και την μη σταθερότητα του κόσμου, που «παράγει» όπως και «το σχήμα αυτού». **Βέβαια αυτά δεν είναι κατορθώματα δικά μας· «ουκ εγώ δε, αλλ' η χάρις του Θεού η συν εμοί» λέει ο ίδιος Απόστολος.** Εάν λείψουν όμως και οι πιστοί, οι «εδραίοι και αμετακίνητοι» που έχουν εποικοδομηθεί επί τον «κείμενον (θεμέλιον) ος έστιν Ιησούς Χριστός» τότε τι θα υπάρξει σταθερό και μόνιμο σ' ένα μεταβαλλόμενο κόσμο, όπου τα «πάντα ρει» υπό κάθε έννοια;

Εύχομαι ταπεινά να Σας στηρίξει και δυναμώνει ο Κύριος στο δύσκολο έργο της μαρτυρίας έργω και λόγω του Κυρίου Ιησού Χριστού και προ πάντων να προάγεσθε εσωτερικά «το οπτικόν της ψυχής» διηνεκώς «εκκαθαίροντες». «Και εν έξει αρετής γενόμενος μη μεριμνάτε περί κακώσεως πονηρών πνευμάτων (και των οργάνων των). Και έστω υμίν «φανερός της εις Θεόν προκοπής ο πλούτος και ο εις Θεόν έρωσ και η αγάπη, η εις τον Θεόν ενατένισίς τε και ανάβασις. Έτι δε ερωτικώς τε και απλήστως τη αναβάσει επεκτεινόμενος εκ γεύσεως θείου και εκστασίαν πόθου» μη σταθήτε μέχρι τα Σεραφίμ φθάσητε· μηδέ κοπάσητε της του νου νήψεως και ερωτικής υψώσεως, μέχρις αν άγγελος (το κατά δύναμιν) γένησθε, εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών» (Ησύχιος ο Πρεσβύτερος¹).

«Ταύτα σοι, Μιλτιάδη, ο της ευσεβείας φερώνυμος, ει και πράξεως διέψευσαι. Άλλ' ίσως ουχ όλως, αλλ' ό ο Θεός έδωκεν, ο εν Πατρί και Υιώ και Αγίω Πνεύματι αινούμενός τε και δοξαζόμενος υπό πάσης λογικής φύσεως...».

Σας χαιρετώ

Με πολλή αγάπη Χριστού
Ευσέβιος
κεγχριαίος² μοναχός

1. Ησύχιος ο Πρεσβύτερος· έζησε στην Παλαιστίνη ως ιερομόναχος τον 4ο με 5ο αιώνα μ. Χ. (κοιμήθηκε το 433) και ανήκε στην Εκκλησία των Ιεροσολύμων. Έγραψε συγγράμματα περί νήψεως και προσοχής του νου.

2. κεγχριαίος· αυτός που έχει το μέγεθος του κέγχρου. Κέγχρος είναι είδος φυτού και ο σπόρος του. Συνεπώς κεγχριαίος ο ελάχιστος, ο έσχατος, ο τελευταίος· ή όπως επεξηγεί ο ίδιος ο π. Ευσέβιος σε άλλη του επιστολή ο «υποκάτω πάντων και πάσης της φύσεως».

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ